

прошъпна тържествено „акълъ“, изгледа гордо своитѣ слушатели и продължи:

— Повече отъ женитѣ имъ ще видишъ, че сж си пошли така, неприбрани, и цѣлото имъ лице набрашневено, види се, както си сж сѣяли брашното въ кжщи, така си пошли по сокацитѣ, ни мити, ни изчистени. А пъкъ облѣклата имъ, пъкъ шапкитѣ имъ — да гледашъ, па да се чудишъ и да се маешъ! Все нѣкакво, като щърково гнѣздо ли го речешъ, като кошничета ли речешъ, па приболи ония пера — отъ пѣтли ли сж, отъ що ли сж — па като привесили надъ очитѣ си нѣщо като було, както се забулваха ханъмитѣ, ама по-другояче, да ги гледашъ, та капата ти да падне отъ залиясия.

Кога скривихме съ двоокатино при единъ мегданлъкъ, а тамъ едно блато замръзнало, па оня ледъ — като джамъ. Гледамъ, набрало се свѣтъ, набрало, като на сватба. Узрѣхъ се, а оно: и млади и стари, и мжже и жени — нагъчкани като сѣме у тиква. Всѣко си турило подъ нозетѣ по едни подкови съ ножове, па стжпи, брате, на ножа, като се пусне по оня ледъ, живъ дяволъ да е, па пакъ не може да го стигне. Край леда стои единъ съ нѣкакво сандъче, па върти една рѣза, а оно свири ли — свири! Чудихъ се, чудихъ, па рекохъ: онъ само върти съ рѣзата и оно свири, ами да вземе да духа като гайда, тогава пъкъ какво ли би правило?!...

Като вървѣхме, а моятъ двоокатинъ се току спрѣ предъ една кжща, може да има — да ви не излъжа — колко двайсе воденици на едно мѣсто. Онъ се отби да влѣзне, па ми рече да го почакамъ. Като го чекахъ, току се загледахъ презъ джамо-